

Dosarul nr. 3ra-261/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. V. Sîrbu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Clima, M. Guzun, G. Dașchevici)

Î N C H E I E R E

07 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Victor Burduh
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului depus de către Serviciul Fiscal de Stat,
în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de Societatea cu
Răspundere Limitată „Datario” împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea
actului administrativ,
împotriva deciziei din 11 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă:

La 11 martie 2019, Societatea cu Răspundere Limitată „Datario” a depus cerere de
chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actelor
administrative.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a indicat că, în fapt prin
actul de control Fiscal Nr. 5-690066 din 02 noiembrie 2018 reprezentanții Serviciului
Fiscal de Stat au invocat încălcarea prevederilor art.99 alin. 1) Cod Fiscal, art. 8 pct. 2),
lit. c) din Codul Fiscal, art. 8 alin. (2) lit. e) din Codul Fiscal, art. 115 alin. (2) din Codul
Fiscal, Ordinului IFPS „Privind modul de completare a declarației privind TVA”.

A notat că împotriva Actului de control fiscal, Societatea cu Răspundere Limitată
„Datario” a înaintat dezacord la 16 noiembrie 2018, iar prin Decizia nr.6 din 28
noiembrie 2018 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către reclamant, s-a
luat în considerare parțial argumentele prezentate de contribuabil. La 02 ianuarie 2019 ,
Societatea cu Răspundere Limitată „Datario” a depus contestație asupra deciziei
Serviciului Fiscal de Stat nr.6 din 28 noiembrie 2018. Prin Decizia Serviciului Fiscal
de Stat nr. 39 din 07 februarie 2019, s-a considerat neîntemeiată contestația depusă de

către contribuabil în lipsa temeiului legal de anulare a decizie contestate, s-a respins contestația depusă și s-a menținut Decizia nr.6 din 28.11.2018 asupra cazului de încălcare a legislației fiscale. Specifică că, Societatea cu Răspundere Limitată „Datario” a luat cunoștință cu Decizia SFS nr.39 din 07 februarie 2019 la data de 12 februarie 2019.

La 16 noiembrie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Datario” a înaintat dezacord pe marginea rezultatelor controlului fiscal, asupra constatărilor privind nerespectarea prevederilor art. 99 Cod fiscal, considerând că în cadrul controlului nu s-a determinat corect faptul existenței relațiilor specifice și a prezentat în format electronic informația generalizată separat pentru fiecare lună care conține toate tranzacțiile de comercializare a produselor petroliere în adresa persoanelor fizice cu posibilitatea filtrării conform condițiilor prestabilite.

Suține că, în cadrul examinării cazului de încălcare a legislației, Serviciul Fiscal de Stat a luat în considerare parțial documentele și argumentele prezentate suplimentar de contribuabil, astfel, s-a constatat că suma TVA diminuată constituie 536 826 lei

Reclamantul a menționat că, în scopul promovării vânzărilor, Societatea cu Răspundere Limitată „Datario” emite ordine interne, semnează contracte de colaborare cu alți agenți economici, prin care părțile urmăresc scopul de a-și majora vânzările, de a menține interesul clienților față de ele și de a atrage noi clienți, iar acțiunile promoționale sunt îndreptate către un cerc nedeterminat de persoane. Astfel, entitatea a încheiat Acorduri de colaborare cu Întreprinderea cu capital străin „Moldcell” Societatea pe acțiuni (programul MClub) și cu compania de taxi „Alfa Partener” Societatea cu Răspundere Limitată în raport cu salariații săi, compania a aplicat aceleași prețuri.

Luând în considerare modalitatea de stabilire a prețurilor de vânzare, politicile promoționale aplicate de către companie în scopul stimulării vânzărilor, precum și noțiunea prețului de piață, stabilit prin legislația fiscală, consideră că compania Societatea cu Răspundere Limitată „Datario” nu a admis încălcarea normelor art. 99 ale Codului fiscal. Indică că, la moment Codul Fiscal conține doar o simplă definiție cu privire la relațiile specifice, care conform pct. 12) art. 93 al Codului fiscal, reprezintă relațiile caracteristice și aplicabile numai unui anumit subiect sau unei circumstanțe concrete, care se deosebesc de relațiile caracteristice pentru subiecți și circumstanțe analogice. Alte prevederi legislative sau normative, inclusiv explicații ale organelor competente (Serviciul fiscal de stat sau Ministerul Finanțelor) care ar explica mai pe larg noțiunea de relații specifice nu există. În deosebi nu este clar ce include noțiunea de “circumstanțe concrete”, care se “deosebesc de relațiile caracteristice pentru subiecți și circumstanțe analogice”. Respectiv, în lipsa unor norme clare și transparente, Serviciul Fiscal de Stat subiectiv a interpretat prevederile art. 99 ale Codului fiscal și în speță definiția de relații specifice, atribuindu-le și în cazul organizării diferitor campanii promoționale. Însă asemenea abordare direct contravine alin. (8) art. 6 din Codul Fiscal, prin care este stabilit, că unul din principiile de stabilire și aplicare a impozitelor este certitudinea impunerii, ceea ce presupune existența de norme juridice clare, care exclud

interpretările arbitrare, claritate și precizie a termenelor, modalităților și sumelor de plată pentru fiecare contribuabil, permițând acestuia o analiză ușoară a influenței deciziilor sale de management financiar asupra sarcinii lui fiscale.

A mai indicat reclamantul că, toate acțiunile promoționale întreprinse, sunt îndreptate către un cerc nedeterminat de persoane și au scopul de a atrage noi clienți sau de a menține interesul clienților existenți. Această abordare perfect corespunde prevederilor Legii cu privire la publicitate nr.1227 din 27/06/1997 care prevede că genul de publicitate - este o modalitate de difuzare a informației publicitare, prin intermediul căreia agentul de publicitate exercită o influență controlată asupra unui cerc nedeterminat de persoane. Prin urmare, programul Mclub este un program, care oferă posibilitatea unor categorii de persoane (clienți existenți sau potențiali) de a beneficia de reduceri comerciale la procurarea diferitor bunuri sau servicii. Acest concept de acordare a reducerilor unui anumit segment de clienți este foarte cunoscut și răspândit în Republica Moldova. Aderarea la acest club se face prin semnarea unui acord de colaborare între compania de telefonie mobilă Moldcell (compania locală din R. Moldova) și partenerul local, care dorește să-și promoveze vânzările. Segmentul țintă de clienți potențiali în acest caz pentru partenerul local este portofoliu clienților de telefonie mobilă, care numără câteva milioane de clienți. A concretizat că anume un astfel de acord de colaborare a și fost semnat între compania Moldcell și reclamant. Potrivit acestui acord, compania Datario își asuma responsabilitatea de acordare a unor anumite reduceri pentru clienții companiei de telefonie mobilă în cazul în care acestea prezintă un anumit cod, primit prin mesaje SMS, generat de operatorul de telefonie mobilă în baza unei solicitări speciale către Moldcell din partea abonaților.

Cu referire la reducerile acordate prin Alfa Partener, a precizat că unanim s-a decis semnarea unui acord de colaborare cu o companie de taxi locală „Alfa Partner” Societate cu Răspundere Limitată. Principiul de colaborare în acest caz în anumita măsură este asemănătoare cu conceptul programului promoțional Mclub, deoarece reducerile se acordau anume clienților companiei de taxi în baza unei informații/solicitări suplimentare parvenite de către acesta. În afara de aceasta, efectuând anumite activități de atragere a clienților pentru aderarea acestora la programul pilot “Club”, compania „Datario” și-a asumat responsabilitatea de achitare unei anumite remunerații companiei de taxi, cu condiția semnării din partea noilor clienți a unui contract de procurare a produselor petroliere în anumite volume stabilite.

Astfel, luând în considerare principiul de acordare a reducerilor comerciale, și aplicarea acestei abordări către un cerc nelimitat de persoane din cadrul clienților companiei de taxi, acțiunile în cauză se încadrează perfect în principiile de promovare a vânzărilor și sub nici o formă nu ar putea fi catalogate ca livrări în cadrul unor relații specifice.

Reclamantul a notat că, reducerile acordate persoanelor fizice în baza unor negocieri suplimentare în primul rând menționează că practica de acordare a acestor reduceri nu este semnificativ mai deosebită de cea legată de acordare a unor reduceri

prin programul Mclub sau programul Alfa Partner. Diferența este doar ca în cazul acestor contracte partenerul indică cui mai exact din clienții săi să-i acorde reducerea (la prezentarea unui cod SMS sau în alt mod), iar în cazul celorlalte reduceri - aceasta decizie este primită însăși de către companie, luând în considerație politicile de atragere a clienților, precum și rezultatul negocierilor, ca în cadrul unor relații obișnuite de piață în dependență de cerere și ofertă. Conchide, că care nu ar fi factorii cei mai determinanți în primirea deciziei vis a vis de nivelul reducerilor acordate, acestea nu pot depăși un anumit plafon intern stabilit - 10% pentru persoanele fizice și 12% pentru cele juridice.

În acest sens, reclamantul a relatat, că ținând cont de genul specific de activitate practicat de companie, restricțiile stabilite țin doar de limitarea prețurilor maxime (limite stabilite de ANRE), dar nu și limitarea în aplicarea unor prețuri mai mici. De asemenea, nu există careva prevederi, care ar obliga compania să aplice același nivel de prețuri în raport cu toți clienții potențiali.

Reclamantul a indicat că, în cazul în care compania stabilește diferite niveluri de prețuri sau reduceri în raport cu unele categorii de clienți, mărimea acestora nu diferă considerabil, abaterea între ele fiind foarte ne semnificativă. Astfel, reducerea minimală acordată deținătorilor de card Vento este de 3%, iar reducerea maximală - 10% pentru persoanele fizice și 12 % pentru persoanele juridice. Analizând impactul acestor reduceri asupra prețurilor finale de vânzare a produselor petroliere înțelegem că raportul dintre prețul final în cazul reducerii maximale vs prețul final în cazul reducerii minimale constituie de circa 7-9%.

A mai accentuat, că compania nu a admis careva încălcări în partea ce ține de calcularea TVA și în cazurile, în care reducerile acordate au vizat și salarii săi, deoarece reducerile respective în raport cu aceste categorii de persoane au fost acordate în mod analogic ca și în cazul celorlalți potențiali clienți. Respectiv, în acest caz menționează că în raport cu angajații săi compania a aplicat aceleași prețuri de piață și respectiv nivel de reduceri, în dependență de ofertele promoționale existente, care au fost aplicate față de ceilalți clienți existenți sau potențiali.

Reieșind din cele expuse consideră că la etapa invocării a unei presupuse încălcări de către SRL „Datario” a art.99 din Codul Fiscal, intenționat s-a recurs la adaptarea normei date de către reprezentanții organului de control, or, determinarea corectă a faptului existenței relațiilor specifice este problematică din cauza definiției vagi oferite de lege acestei noțiuni, precum și de impactul aprecierii subiective a caracteristicilor și circumstanțelor care determină o astfel de calificare, din care considerente și permite organelor de control a interpreta normele date în defavoarea subiectului supus controlului cu „constatarea existenței unei încălcări”, dat fiind faptul plasării subiectului controlului în poziția „apărării” dar nu a unei activități corecte.

A menționat reclamantul că, suma reducerilor acordate cumpărătorilor (beneficiarilor) nu a fost achitată și nici nu urma a fi achitată de către cumpărători, valoarea reducerilor nu se consideră valoare impozabilă și nu se include în Declarația privind TVA. A mai inidcat că, Declarațiile privind TVA sunt întocmite în sctricță

conformitate cu prevederile Codului Fiscal și Ordinului SFS nr.1164 din 25.10.2012 cu modificările și completările de rigoare.

Reclamantul a solicitat anularea deciziei Serviciului Fiscal de Sta nr. 6 din 28 noiembrie 2018 și a deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.39 din 07 februarie 2019 asupra cazului de încălcare a legislației.

Prin hotărârea din 18 decembrie 2019 a Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis acțiunea și s-a anulat decizia nr. 6 din 28 noiembrie 2018 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de către SRL „Datario” și decizia nr. 39 din 07 februarie 2019 pe marginea contestației împotriva deciziei nr. 6 din 28 noiembrie 2018. (vol. II, f.d. 150 -164).

În motivarea hotărârii, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani a indicat că livrările de combustibil cu reducere de preț de la 3% la 10% efectuate de către SRL „Datario” în adresa persoanelor fizice în perioada 01 ianuarie 2018 – 30 iunie 2018, nu pot fi calificate ca efectuate la un preț mai mic decât cel de piață în speță, în lipsa unei surse de informare, sigure și credibile, ce ar asigura identificarea prețului de piață, la momentul efectuării tranzacției, care, la rândul său, ar putea fi comparat cu prețul aplicat de către SRL „Datario” la efectuarea livrărilor cu reducere de preț

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani a stabilit că, reducerile de preț practice de către SRL „Datario” pentru livrările de produsele petroliere, nu sunt aplicabile și nu sunt destinate unui anumit subiect concret (ex. angajat al agentului economic), ci se referă la o categorie largă de subiecți, în care poate fi inclus orice subiect. Or, reducerile aplicate în baza contractelor de vânzare - cumpărare a produselor petroliere, sunt acordate în baza cardurilor vento, sunt negociate de părțile contractante sub forma unui procent aplicat asupra prețului de vânzare și sunt detaliate în contractele nominalizate, pe baza condițiilor agreeate.

Totodată, instanța de fond a indicat că, în cadrul SRL „Datario”, nu are loc o individualizare a beneficiarului de condiții favorabile, nu se specifică un subiect concret, reducerile de preț în mărime de la 3% la 10%, se aplică oricărui subiect care corespunde condițiilor stabilite de SRL „Datario”, pentru a beneficia de anumite avantaje. Reducerile acordate în baza cardurilor vento variază, la caz, de la 3% la 10%, și poartă un caracter fluctuant, întrucât, pot fi majorate sau micșorate, în mod unilateral, de către entitate, din oficiu, în raport cu volumul produselor petroliere achiziționat de către cumpărător într-o perioadă determinată de timp, clauză cuprinsă în contract.

A invocat instanța de fond că, valoarea totală a reducerilor acordate, de către SRL „Datario” în baza contractelor încheiate, ordinelor aprobate de conducerea entității, precum și, a celor acordate în cadrul proiectului „Mclub” și programului pilot „Club” pentru livrările nominalizate, constituie 14549385,14 lei. Întrucât, valoarea impozabilă a livrărilor impozabile a fost redusă în urma acordării reducerilor/discontului de preț, în temeiul art. 98 lit. c) din Codul fiscal, SRL „Datario” a ajustat pentru perioadele fiscale ianuarie - iunie 2018, valoarea impozabilă a livrărilor impozabile respective, așa după cum prevede legea. Astfel, valoarea impozabilă, întemeiat ajustată a livrărilor

impozabile de produse petroliere efectuate în adresa persoanelor fizice, cu reducere de preț de la 3% la 10%, și declarată de către entitate, în perioadele fiscale ianuarie - iunie 2018. Cu referire la reducerile comerciale, instanța reține că acestea sunt acele reduceri ce se acordă fie pentru fidelizarea clienților, fie ca urmare a depășirii unui volum de achiziții de către un client, fie ca urmare a unor defecte de calitate a mărfurilor. Reducerile comerciale nu se evidențiază distinct în contabilitate, ci diminuează valoarea venitului sau costului produselor vândute, respectiv achiziționate.

Instanța de fond a specificat că, livrările de produse petroliere indicate în decizie, nu le sunt aplicabile prevederile art. 99 Cod fiscal, întrucât, reducerile acordate la efectuarea acestora, corespund întru totul condițiilor și cerințelor generale de acordare a reducerilor de preț stabilite de entitate, în speță: existența și conținutul contractului de vânzare - cumpărare a produselor petroliere; deținerea cardului individualizat vento; conformarea cu raportul dintre reducerea acordată și volumul produselor petroliere procurat; existența și conținutul ordinelor cu privire la acordarea reducerilor de preț, cu ocazia organizării acțiunilor promoționale. Iar, diferența de reducere a prețurilor de la 3% la 10% nu constituie o livrare imposibilă în prezenta speță, întrucât conform prevederilor art. 98 alin. (1) lit. c) Cod fiscal, stipulează că - valoarea imposibilă a livrării impozabile a mărfurilor, serviciilor, după livrarea sau achitarea lor, urmează a fi ajustată, cu condiția prezentării documentelor de confirmare, dacă: valoarea imposibilă a livrării impozabile a fost redusă în urma acordării discountului.

La 14 ianuarie 2020, în interiorul termenului prevăzut de art. 232 alin. (1)-(2) Cod administrativ, Serviciul Fiscal de Stat a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău (sediul Rîșcani) din 18 decembrie 2019, prin care a solicitat casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi decizi prin care să fie respinsă acțiunea depusă de societatea cu răspundere limitată „Datario” și să fie menținute în vigoare actele emise de către Serviciul Fiscal de Stat.

Prin decizia din 11 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel înaintată de Serviciul Fiscal de Stat, cu menținerea hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani din 18 decembrie 2019.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a precizat, că sintagma „relații specifice” ce se regăsește în art.99 alin.(1) din Codul fiscal trebuie definită cu precizie în așa mod încât să ofere claritate dacă aceste relații speciale presupun compararea tranzacțiilor / livrărilor efectuate de către subiectul supus controlului fiscal (către diferiți subiecți în diferite condiții) sau compararea tranzacțiilor efectuate de către alți subiecți analogici și activând în circumstanțe analogice. În mod contrar, norma legală nu respectă exigențele referitoare la calitatea legii, în special condiției de previzibilitate. Or, dispoziția legală trebuie să fie precisă, neechivocă, să instituie norme clare, previzibile și accesibile, a căror aplicare să nu permită arbitrariul sau abuzul.

Colegiul a specificat că, actele administrative – legalitatea cărora constituie obiect de examinare în cadrul prezentului proces, sunt bazate pe interpretarea subiectivă

și defavorabilă de către reprezentanții organului fiscal a normei art. 99 alin. (1) Codul Fiscal.

La 30 noiembrie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Serviciul Fiscal a depus recurs împotriva deciziei din 11 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului, reclamantul/recurent a invocat că instanțele ierarhic inferioare eronat au interpretat normele de drept material și greșit au ajuns la concluzia că acțiunea Societății cu Răspundere Limitată „Datario” este întemeiată.

În acest sens, recurentul a explicat că în cadrul controlului de către reprezentanții companiei s-a acordat acces în programul „Petrol Expert”, prin care se ține evidența comercializării produselor petroliere precum și modalitatea de achitare pentru ele, respectiv și discountul acordat pentru fiecare client în parte. Calculele au fost efectuate în temeiul programei „Petrol expert”, care este întreținută și monitorizată de către SRL „Datario”. Invocă că, s-a constatat situația că tranzacțiile de comercializare a produselor petroliere în adresa persoanelor fizice deținătoare de carduri se deosebesc de principiul de comercializare a produselor petroliere în adresa altor persoane fizice.

Recurentul notează că, în temeiul contractului nr. AP/PS/23/11/17 „de prestări servicii” dintre Societatea cu Răspundere Limitată „Alfa Partners” și Societatea cu Răspundere Limitată „Datario” intimatul nu a prezentat contractele încheiate prin intermediul Societății cu Răspundere Limitată „Alfa Partners”, pentru a identifica reducerile oferite în dependență de marfa achiziționată care variază de la 5% la 10 %.

La fel, recurentul indică că intimatul nu a prezentat nici mesajele expediate prin intermediul companiei Moldcell, din care să rezulte obiectiv cantitatea de produse petroliere procurate și din care să rezulte suma reducerilor stabilite.

La 26 ianuarie 2021, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 10 februarie 2021, reprezentantul Societății cu Răspundere Limitată „Datario”, avocatul Vasile Nicoară a depus, prin intermediul cancelariei Curții Supreme de Justiție, referință prin care a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 11 noiembrie 2020,, însă date despre notificarea dispozitivului nu există. Decizia motivată din 11 noiembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată recurentului la 17 decembrie 2020, fapt confirmat prin avizul poștal (vol. III, f.d. 60).

Prin urmare, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul nemotivat la 30 noiembrie 2020, iar recursul motivat la 28 decembrie 2020 în termenul prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

Studiind materialele dosarului, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept. Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus.

Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În context, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în

special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ.

Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, este inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. art. 230, 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Victor Burduh

Nicolae Craiu

